

som den, at man skulde vente paa den store Retsreform.

Det. Hansen: Det ærede 10de kongevalgte Medlem (Carstenjen) omtalte Forholdene ved Sæetatens kombinerede Ret og udtalte, at han der i følge sin Erfaring maatte mene, at der var Trang til, at en Forsvarer stod ved Siden af den tiltalte, og at det ikke alene var overladt til Auditøren og Rettens Medlemmer at paase, at der ikke blev gaaet ham for nær. Det ærede Medlem udtalte endogaa, baade med Hensyn til sig selv og sine Kolleger, der have Sæde i Sæetatens kombinerede Ret, at de i Virkeligheden vare fuldstændig voldgivne til Auditøren, som leder Forhørene, afsører Vidnerne o. s. v., og at det derfor var ganske heldigt, at der kom — jeg har vel Lov til at sige det — et juridisk Element til at forsvare den sigtede under en saadan Situation. Det ærede Medlem gaar altsaa ud fra, at den Forsvarer, som der her er Tale om at give den sigtede, er en Forsvarer, der skal være til Stede under Forhørene, altsaa fra disses første Begyndelse og biftaa den tiltalte der. Ja, hvis det var Tilfældet, saa vil jeg sige, at det var et udmærket godt Lovforslag, der her er Tale om, og saa var det Forsvar, man vilde give den sigtede, noget værdt, og ingen skulde hellere end jeg være med til at give et saadant Forsvar, baade til dem, der tiltaltes ved militære Retter, og endnu mere dem, der tiltaltes ved civile Kriminalretter. Men jeg frygter for, at det ærede Medlem tager Fejl, jeg er bange for, at det ærede 9de kongevalgte Medlem (Steffensen) ser rigtigere paa Meningen og paa Sagen, nemlig at det, man vil indføre her, ikke er andet, end at der, naar Sagen er bleven omrent færdig, naar Auditøren er færdig med sin Underjøgelse, alle Vidnerne edfæstede og Forhøret bestrevet, skal udnævnes en Forsvarer. Og hvad har saa den Forsvarer at gøre? Ja, det ærede 9de kongevalgte Medlem fremhævede jo ogsaa, at det egentlig var fuldstændig overflødigt, at Sagsføreren mødte i Krigsretten, hvad havde han der at gøre? Det er jo en ren skriftlig Procedure. Han vil blot være Vidne til, at der bliver afslagt nogle Eder af Dommerne, og at der bliver ført noget til Protokoll, og det eneste, der saa kan være Tale om, er, at han kan saa Anstand, hvis der fremkommer

noget nyt, som han skal gøre sig bekendt med. Ja, det er netop det, jeg tror, man her vil indføre, og det er det, man gerne vil bilde sig selv og mulig andre ind, vil medføre noget væsentligt i Retning af Betrugelse og Forsvar for den sigtede. Saa skal man kunne sige: nu have vi ogsaa i Krigsretterne indført den Begunstigelse, som vi have i den civile kriminelle Proces, at ingen skal kunne dømmes uden at have et Forsvar. Det er af den Slags Ting, som se saa overmaade smukt ud, at man skal kunne sige: vi leve ikke i et saadant barbarisk Land, at vi skulde gaa hen og dømme Folk, uden at de have haft en Forsvarer. Gaaſte vist, ved Krigsretten kan man dømme en Mand paa Livet og til Strafarbejde paa Livstid i en eneste Instans uden Appel, og gaaſte vist har man ikke hidtil givet ham et Forsvar; man har givet ham Lejlighed til, naar Forhøret var forbi, at skrive et Indlæg, enten selv eller ved en god Ven, som han maaske har faaet til det, men et egentligt Forsvar har man ikke givet ham. Han kan dømmes fra Livet i 1ste Instans uden noget Forsvar. Nu vil man gerne pynte lidt paa det, men de Herrer Militære, der have udtalt sig her og i det andet Ting, mene, at der i og for sig ikke opnaas noget væsentligt derved, de mene, at den militære Retspleje er fortraffelig, som den er, men det pynter, at man kan saa en Jurist til at paatage sig et Forsvar, saa vil Mistilliden hos Publikum muligvis være beroliget, saa vil man kunne sige: man har jo haft en Overretsprokurator til Defensor, og saa er det hele godt. Det er ligesom med Elverpigen, hun ser godt ud forfra, men i Ryggen er hun hul som et Dejstrug. Nej, det er ikke noget Forsvar, som betyder noget; hvis det ikke er andet, denne Prokurator skal bruges til, saa lad os hellere blive fri for ham. Sagen er nemlig — og dette gælder baade om militære og civile kriminelle Underjogelser —, at hele Bægten naturligvis ligger paa, hvorledes Forhøret optages. Efter den Reform, vor kriminelle Proces gennemgik i 1796 og 1819, som den første ærede Taler dvælede ved, er den inkvisitoriske Proces gennemført paa den Maade, at den ledende Dommer skal stæffe alle Oplysninger til Veje, forinden Sagen gaar til Aktor og Defensor. Naar Oplysningerne ere stæffede til Veje, og navnlig naar Vidnerne ere edfæstede, hvad der skal ske under Forundersøgelsen baade ved de civile og militære Retter, saa er Sagen i Almindelighed forbi, saa sendes den til Aktor og Defensor, de skrive nogle Indlæg, ræsonnere pro et contra, og maaske henstiller Defensor til Forhørsdommeren eller